

ИЗТОКЪ

Глав. редакторъ: П. Димитровъ

Ред.-стопанинъ: Г. Кебеджиевъ

Броя 2 лв.

Седмичникъ за стопански, общественъ и културенъ животъ

Редактира комитетъ

Примърътъ на дѣдо Ненчо Палавеевъ

Честни добри българи, вѣкъ ви е вече забравенъ отъ всички. За него никой не се е сѣтилъ да каже поне две думи въ нѣкое отъ българскитѣ списания, не сж се сѣтили нашитѣ просвѣтени мже да го споменатъ, а именно за Чинтулова би трѣбвало да се пише подробно; него не трѣбваше да го забравяме, тъй като той е единъ отъ борцитѣ, стоящъ въ първитѣ редове въ борбитѣ противъ еленизма, противъ турцитѣ, единъ отъ първитѣ просвѣтителни, единъ отъ ония рѣдки дѣятели, които разработиха българския езикъ, дадоха потокъ и направление на българската литература.

Отъ друга страна може да се каже, че Д. Чинтуловъ създаде Каравеловци, Ботевци, Вазовци, х. Димитровци и пр. и пр., — така писа преди 25 — 30 год. М. Г. Грековъ, единъ отъ съвременитѣ и другаритѣ на Чинтулова.

Наистина, тоя упрѣкъ днесъ следъ честването въ 1922 год., следъ трудоветѣ на Н. Табаковъ и В. Пундевъ или поставянето бюстовитѣ на Чинтулова въ Сливенъ и Бургазъ, не може да бжде отправенъ съ сжщото основание, но пропускането, какъ вото почти имаме на лице вече, да бжде чествана 50 годишнината отъ смъртта му, поне съ едно паметно утро, е престъпно неглижиране дѣлото на родоначалника на българската поезия и революционера Чинтуловъ! И то следъ като „Изтокъ“

далъ съ радостъ скъпа кръвь и благосъстоянието на много свои добри синове за свободата и благополучието на България, десетки години вече тѣне въ мизерия и безпжтица... Его изтмътъ и грубиятъ материализъмъ подхранени отъ карьериста интеллигентъ и служителъ шествуватъ безсрамно изъ гордия нѣкога Сливенъ. Ледъ е сковалъ сърдцата и душитѣ на заможнитѣ хора, черпещи благосъстоянието си подъ небето на родния градъ.

Примърътъ на дѣдо Палавеевъ иде да събуди съвести, да припомни забравенъ човѣшки дългъ. Сливенъ трѣбва да изтрие срамъ и да отхрани отново въ пазвитѣ си благодетели, добри деятели, които да му помогнатъ да възвърне предишнитѣ си: име, благосъстояние и културно—ржководна роль.

**

Историческиятъ Сливенъ,

„Изтокъ“

1886 - 1936 една годишнина която не трѣбва да бжде забравена

„Днесъ Добри Чинтуловъ е вече забравенъ отъ всички. За него никой не се е сѣтилъ да каже поне две думи въ нѣкое отъ българскитѣ списания, не сж се сѣтили нашитѣ просвѣтени мже да го споменатъ, а именно за Чинтулова би трѣбвало да се пише подробно; него не трѣбваше да го забравяме, тъй като той е единъ отъ борцитѣ, стоящъ въ първитѣ редове въ борбитѣ противъ еленизма, противъ турцитѣ, единъ отъ първитѣ просвѣтителни, единъ отъ ония рѣдки дѣятели, които разработиха българския езикъ, дадоха потокъ и направление на българската литература.

Отъ друга страна може да се каже, че Д. Чинтуловъ създаде Каравеловци, Ботевци, Вазовци, х. Димитровци и пр. и пр., — така писа преди 25 — 30 год. М. Г. Грековъ, единъ отъ съвременитѣ и другаритѣ на Чинтулова.

Наистина, тоя упрѣкъ днесъ следъ честването въ 1922 год., следъ трудоветѣ на Н. Табаковъ и В. Пундевъ или поставянето бюстовитѣ на Чинтулова въ Сливенъ и Бургазъ, не може да бжде отправенъ съ сжщото основание, но пропускането, какъ вото почти имаме на лице вече, да бжде чествана 50 годишнината отъ смъртта му, поне съ едно паметно утро, е престъпно неглижиране дѣлото на родоначалника на българската поезия и революционера Чинтуловъ! И то следъ като „Изтокъ“

своевременно припомни за тая годишнина.

Личността, духовното наследство и дейността на Чинтуловъ трѣбва винаги да бждатъ отбелязвани и сочени. Особено днесъ — време на духовна депресия и творческа импотентност, когато характер и творци отъ наторела и калибъра на Чинтулова трѣбва да се набиватъ въ съзнанието на народа като образецъ на идейна и безвъзмездна служба на племето ни. Защото времето, което живѣемъ, съ известни свои хора и прийоми, избилствува твърде много съ факти, като разказвания отъ сжщия Грековъ:

„Чинтуловъ, когато узна за открадането на два вагона шинелно сукно отъ българи, обществени деятели, той произнесе:

— Боже, азъ не съмъ желалъ такава свобода за народа си.

По добре да съмъ умрѣлъ, та да не виждамъ какъ скоро охолността изврати кроткия ни народъ!“ ...

За да заличиме тия тежки думи на Чинтулова, налага се ония, които държатъ за едно по добро бждаще на страната ни и, които искатъ да видятъ сжществуването на повече човѣчностъ и почтеностъ въ общественя ни животъ, да не пропуснатъ годишнината отъ смъртта на даскалъ Добри!..

Единъ добъръ българинъ почина

Единъ отъ малкото останали борци за освобождението на България—**дѣдо Нено Господиновъ**—не междо живитѣ. На 22 т. м. се извърши погребението му. При траурното шествие взеха участие учащата младежь, гражданството, официалнитѣ власти и рота войници съ снаряжение. При изнасяне смъртнитѣ останки отъ домътъ, надъ града долете аеропланъ и въ продължение на 15 минути извика възхищението на всички съ извършенитѣ смѣли лупинги. Поднесени бѣха многобройни вѣнци между, които личеха тия на общината, икономическото и туристическо дружества, гимназията и др. Въ църквата произнесоха слова учителя-историка Измиревъ и свещеника отецъ Стоянъ Златковъ. Въ единъ отъ следующитѣ броеве ще предадемъ казаното. Подъ звучитѣ на военната и ученическа музика, шествието продължи до гробищата. Погребението се извърши въ опредѣленото специално мѣсто за заслужили общественици. Вѣчна паметъ на самоотвержения труженикъ за освобождението ни отъ турския ятаганъ! Нека неговитѣ дѣла служатъ за поука на подрастващото поколѣние!

Празникътъ на Съединението въ Сливенъ

На 20 т. м. се отпразднува въ града ни празника на Съединението на Северна съ Южна България. Дружеството на Запаснитѣ офицери, доброволческото дружество „Сливница“, за което денъ е и патроненъ празникъ, дружеството на запаснитѣ подофицери, родолюбивитѣ организации, войскови части и гражданството взеха участие въ празненството. Въ църквата „Св. Димитъръ“, Негово Преподобие Архимандритъ Игнатий държа прочувствено слово за значението на празника. Следъ църква, зам. н-ка на гарнизона г. полк. Бозаджиевъ, поздравилъ строенитѣ на площада „х. Димитъръ“, войскови части и родолюбиви организации. Образува се шествие изъ града, което завърши въ Военния клубъ, при скромно, но задушевно тържество.

Направи много тѣжно впечатление на гражданството отшествието на представители на общинската власть и липсата на съдействие отъ страна на сжщата по организирането на твва така важно и отъ голѣмо значение национ. тържество.

Г-жа С. Д-ръ Ив. Дрѣнкова не ще приема на именния си денъ — 30 т. м.

Кориоланъ.

„Ако почне да се прогласява едно движение, идеитѣ и целитѣ на което сж користолюбиви, то всички егоисти ставатъ негови последователи. Ако се прогласи, напр. страхливото подчинение — всички страхливи отиватъ тамъ. Ако се издигнатъ въ идеали кражбата и опустошението, порочниятъ свѣтъ се събира въ сжюзъ. Изисква ли се смѣлостъ и храбростъ, жертви и вѣрностъ, вѣра и героизъмъ, тамъ се събира само оная частъ отъ народа, която притежава именно тѣзи добродетели. А после днитѣ сж били въ всички времена факторътъ, който твори великото, хубавото и полезното въ историята“.

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ

Отъ днесъ нататкъ българскиятъ родъ, история има и става народъ! Ив. Вазовъ

Великото дѣло на отца Паисия показва, какво може да направи единъ човѣкъ за цѣлъ народъ. Българскиятъ народъ презъ XVIII вѣкъ се е намиралъ въ отчаяно положение. Въ първитѣ вѣкове на робството си все още е запазилъ нѣкои слаби политически и граждански права, главно въ балканскитѣ селища; пазѣлъ е още спомени за националната, политическа и духовна независимостъ и се чувствувалъ още като народъ; но следъ всички опити да сломи веригитѣ на робството и да замѣни своето нещастно сжществуване съ поносенъ животъ, като не е успѣлъ, той заплатилъ скъпо за своето непокорство и бунтарство. Суровиятъ тиранинъ безпощадно почва да унищожава последнитѣ останки отъ моралното и материалното достойние на българина. А което е оставало — довършвали го гърцитѣ. Това е времето на най-голѣмитѣ опустошения, кланета, потурчвания. Културното ниво на българския народъ е едно отъ най-низкитѣ. Интелигенция, въ най-скромненъ смисълъ на думата, не сжществувала. Народътъ, затворенъ въ себе си, въ първобитнитѣ традиции на своя семеенъ и общественъ битъ, не чувствувалъ никакви духовни потици. Той не се съзнавалъ дори и като народъ. Но въ това усилно и най-мизерно робство, българскиятъ духъ и съзнание не били напълно угаснали. Трѣбвало само да се пробудятъ. Паисий е тоя, който

хвърлилъ първата животворна искра въ тоя убийственъ мракъ и пробудилъ заспалия духъ и съзнание. Това той извършилъ съ своята **Словено-българска история**. Като будителна грѣба се разнесалъ неговиятъ мощенъ гласъ изъ Хилендарския манастиръ: „О неразумни и юроде, поради что се срамишъ да се наречешъ болгаринъ и не четешъ по свой языкъ и не думашъ? Или не сж имали болгари царство и господарство?... Отъ всего славянскаго народа най-славни били болгари: първо са они патриарха имали, първо они са крестили; най-болѣ земаю они оскости и първи святити славянски отъ болгарски родъ и языкъ просияли“.

Простата, но искрена речъ на Паисия преродила душата на българина и освѣтила пжтя на бждещето. Паисий прѣвъ заговорва за политическа и царковна независимостъ, за просвѣта. Съ това той ясно очерталъ задачата на своитѣ последователи: да се грижатъ за националното свѣщаване и за възстановяване черковната и политическа самостоятелностъ на народа. И това, което искалъ да постигне Паисий на времето си, е било напълно постигнато. Историята му пробудила националното чувство на народа. Следъ Паисия се явили редица негови последователи и завършили неговото велико дѣло — свободата на България.

Д. Мирчевъ

Ст. Ст. Кожухаровъ

Народъ и държава

Азъ не бихъ се спрѣлъ върху „общата“ частъ въ статията на г. Л. Юрд. Поповъ, печатана въ в. „Правда“, ако тя не се намира въ връзка съ прогнозитѣ и препоржкитѣ, които образуватъ нейното понататъшно съдържание и които иматъ смѣлата претенция, да бждатъ правилни указания за утрешното устройство на нашето държавно управление. Не бихъ се спрѣлъ, не само защото тя по своята сжщностъ представлява една елементарна лекция по държавно право, но и защото намирамъ, че за насъ по-важното отъ това, което дезидератитѣ на конституционалиститѣ създаватъ, като идеаленъ прототипъ на парламентарно управление, е реалното разглеждане на сжществуващитѣ и по-силни отъ всѣка теория условия на общественъ животъ и възможности за публично творчество. Но Л. П. се спира върху понятието за „обществена сила“ и цитирайки твърде своеобразно Ласалъ, отнися въпроса къмъ една отживѣла база.

Трѣбва да се схване, че въ днескашното състояние на отношения между задачи на управлението и възможности за тѣхното най-целесъобразно реализиране — разбирането за

„обществена сила“ — изключително отъ гледището на количественя моментъ, е вѣнцехваление на единъ хипертрофиранъ демократизъмъ.

Не сжществува нищо опасно отъ максималистичнитѣ обобщения въ политиката. Защото даже и най-изисканата и разумна in abstracto форма на управление може да се претворне въ негоденъ политически инструментъ in concreto, когато предпоставкитѣ за нейното възприемане не се намиратъ въ паралелъ съ естественитѣ условия на политическото и културно ниво въ дадена държава. И много право и красноречиво забелязва Леонъ Дююи: „Le droit public est vide de sens s'il n'est la traduction juridique des faits politiques“ („Публичното право е лишено отъ смисълъ, ако то не представлява юридически преводъ на политически факти“).

А отъ друга страна, даже наличността на силни количественно политически групировки, не може да разреши въпроса. Врѣщане къмъ мъртви епохи имаме не само когато бждемъ свидетели на възкресението на абсолютизма, като форма на управление. Л. П. едва ли твърди тоя абсурдъ (Следва на 2 стр.)

НАРОДЪ И ДЪРЖАВА

чистосърдечно Лайгъ-мотивът в идеологията на 19 май е съвсем друг. (По тоя въпрос вж. уводната статия на сп. „Бразда“ — кн. I, год. I; пакъ тамъ моята статия „Народъ и управление“ — кн. VI). Подобенъ прецедентъ се създава и съ съживяването на ония обществени групировки, които, въпреки своята многочисленост, сж загубили всъ какво реално значение, благодарение липсата на здрави идейни и политически импулси, групировки, които, като обществени организми боледуватъ отъ неизлѣчимата и смъртоносна болестъ, изразяваща се въ дегенерирането на творческитѣ сокове — правилно охарактеризирана отъ Гюставъ Льо Бонъ, като едно печално и безпомощно, лишено отъ свѣтла вътрешна резистенция състояние на „аболия“.

А тъкмо тия два момента характеризиратъ същността на нашия свободенъ политически животъ. Или по право, втория — липсата на сили въ „силитѣ“ е прѣка последица отъ първия — държавно уст-

то въ последнитѣ дни на своето съществуване не бѣ нищо повече отъ една срамна борса, въ която „свещенитѣ“ права на народа не бѣха никаква ценностъ, а само една обезценена монета, съ която се надаваха обезцененитѣ министерски кресла.

Актътъ отъ 19 май поиска да спре тоя процесъ на главоломно разложение. Идеитѣ, които вдъхновяваха неговитѣ творци далечъ не сж отживѣли. Тѣ, напротивъ, като политическа програма — не само отговарятъ на обществения моментъ у насъ, но въ повечето страни сж реално постигнати (Германия, Италия, Русия, Турция, Югославия, Полша), а въ останалитѣ, благодарение последнитѣ трѣпки на парламентаризма, се очертаватъ като възможности на близкото бъдеще.

Колкото за „предателството“ на 19 май Л. П. изглежда забравя много нѣща и самъ се поставя въ едно крайно неудобно положение. Би трѣбвало той да си спомни редакцията на манифеста отъ 21 априлъ 1935 г., за да не става смѣшенъ, подържайки, че подъ

ламентарно устройство, е крещяща и нейното отричане не ползува никого.

Неправдитѣ въ общината

Обръщамъ вниманието на началника на техническото отделение при Слив. община за перипетитѣ на заявлението ми за известни поправки на ул. „Братя Бъкстонъ“ съгласно чл. 43 отъ закона за благоустройството.

По този поводъ питамъ г-нь Трошановъ: съгласно кой членъ отъ сжщия законъ се позволява на кооперация „Солидарностъ“, въ сжщата улица, да строи охранителна бордюра вънъ отъ бордюрата нормална линия, въ общинско мѣсто?!

Попитахъ г-нь Трошановъ той ли не дава или папата не дава на мене позволително! Той отговори: изглежда, че папата не е съгласенъ. Въ другия случай папата прави отстъпки отъ светото писание за побратимяване на кооперациитѣ. Тогава заключавамъ: въпреки че съмъ християнски данъкоплатецъ, общината се ръководи не отъ правнитѣ принципи, а отъ своеволие и пристрастие.

Моля да си вземе бележка г-нь областния директоръ.

Д. Табаковъ

Хора безъ скруполи

Вестникъ „Правда“ въ броеве 792 и 794 отъ м. м. юний и юлий т. г. писа клеветнически обвинения и подмѣтания по адресъ на сръдничния директоръ г. Иванъ Тодоровъ, относно

Научаваме се, че сливенски граждани, сж си позволили да изпратятъ до г-на Мимистра на Желѣзницитѣ телеграми, отъ името на организации въ града ни, като, по въпроса за халитѣ, безъ да бждатъ оторизирани или взети решения, въ единъ или другъ смисълъ, сж ангажирани името на организациитѣ съ своето лично мнение.

Обръщаме вниманието на гражданитѣ, членове въ тѣзи организации, да потърсятъ смѣтка отъ тия „самозванци“, нѣкои отъ които вече за втори пѣтъ си позволяватъ това своеволие, което излага името на организациитѣ, заблуждава властта и опорочва волята на гражданството, изразено въ 3,500 подписа на пълновъзрастни сливенски избиратели.

Съ тази система на своеволие, прикритостъ, опорочване истината и изопачаване волята на сливенското гражданство, трѣбва да се ликвидира.

ройство не отговаряше на реалнитѣ условия. Защото нашата конституция далечъ не подходеше на нашето политическо състояние и нейния пѣтъ бѣ не „пѣтъ на еволюция“, а единъ дългъ периодъ на мълчаливи нарушения, нв израждане и корумпиране администрацията и избирателитѣ и прѣка причина за нѣколко пронунциамента. Тя бѣ прекалено либерална за единъ народъ, отдалеченъ съ петстотинъ години отъ нормалния политически и общественъ животъ на народитѣ. Нейното съществуване преобърна нашето управление въ единъ псевдопарламентаризъмъ, кой-

„предателското дѣло“ ще стигне подписа на най-висшия представител на изпълнителната властъ—Н. В. Царя. По такъвъ немисленъ начинъ не може да се говори и азъ бихъ препорѣчалъ на Л. П., когато дава мнение по подобни въпроси, да мисли повече.

Нашето управление не може да възвърне старитѣ политически прийоми. Грѣшкитѣ, извършени следъ 19 май не могатъ да бждатъ отречени и тѣхнитѣ причинители носятъ и ще носятъ последицитѣ. Нуждата, обаче, отъ едно компетентно и здраво управление, скжсало съ шаблона и дълбоката поквара на усопшетото пар-

пристигането въ Сливенъ на Бургаски ученици екскурзиянти, съ целъ да го злепостави предъ училищнитѣ власти и обществото.

Научаваме се, че по искането на г. директора, училищнитѣ инспектори въ Сливенъ и Бургасъ сж произвели следствие, въ резултатъ, на което се установило клеветничеството на писачитѣ. Единъ отъ авторитѣ на тия писания, Бургаския директоръ Поповъ е намѣренъ за виновенъ и е наказанъ съ глоба 300 лв. (Предписание № 7081 отъ 19. IX. 1936 год. на Бургаския обл. учил. инспекторъ). Ето на какво сж способни тия тостода, които при невъзможността да се занимаватъ съ полезни дѣла, съ ехиднитѣ си писания всѣватъ умраза и смуть въ душигѣ на гражданитѣ.

Жалко, но фактъ!

Печ. „Трудъ“ — Ю. Къневъ — Сливенъ

Противоалкохолна агитация въ село

— Стори ми се, че не е направено достатъчно за разгласата на сказката ми.

— Ние не знаехме сигурно дали ще дойдете и севъздържахме, — ми обясняваше моятъ „импресарио“ — симпатично, хубаво момче, секретаръ-бирникъ на селото — но разгласата у насъ лесно става!

Слънцето вече захождаше между гънкитѣ на планината, мрачината се сгжстиваше. Из далечнитѣ краища на селото се чуваше пелтешката речъ на кехаята.

— А съобщава ли, че сказката ми ще е придружена съ свѣтливи картини — питахъ азъ, като мислехъ за моето тежко оржие въ коридора на училището — проекционниятъ апаратъ.

— Казахъ му, ама му се стори мжно да го каже, та

после обяснява, се усмихваше секретаръ-бирникътъ. Казава имъ — ще има апаратъ. Ще дойдатъ, ще дойдатъ, допълваше той съ усмивка.

Азъ имахъ вече тренировката да говоря съ еднакъвъ патосъ и на празни столове, та не се тревожехъ отъ слабо посещение. Но не искахъ да остане моето идване неизползувано: за кабриолета плащаха приятелитѣ отъ селото, трѣбваше да се свърши работа.

Класната стая не би могла да побере нито половината отъ приходлата публика. Последната нахлу изведнажъ — като че бѣше дебнала около училището, само да се отвори вратата. Преднитѣ чиновне се препълниха.

Мжно е да се говори на тая малограмотна маса: да ѝ кажешъ каквото трѣбва, да ка-

жешъ, безъ да останешъ неразбранъ. А мѣрката за това е изражението по лицата. Когато кажешъ нѣщо, което не разбирашъ, нѣкакъвъ колективенъ мускулъ автоматично изразява досада и недоумение. Когато кажешъ нѣщо весело, колективното лице се разширява и сборни редици отъ зжи се блънатъ въ тъмния коридоръ. А когато интересътъ е буденъ и те следи съсредоточенъ, колективното око е съсредоточено върху тебе, широко отворено, като кладенецъ, въ който всѣка твоя мисълъ се попила като откровение.

Разбира се, алкохолътъ бѣше прикованъ на позорния стълбъ при очевидната логичност на мъгливитѣ картини и при одобрието на ентузиазираната публика.

Но селото има своя психология, която ние, гражданитѣ не разбираме. То не може да разбере, какъ е възможно да бждешъ въздържателъ, противоалкохоленъ деецъ, и все

НЪМСКА АКАДЕМИЯ—МЮНХЕНЪ

открива на 1 октомврий, четвъртъкъ, 7^{1/2} ч. веч.

КУРСОВЕ ПО НЪМСКИ ЕЗИКЪ

съ лекторъ Готфридъ Гралъ

Откривагъ се различни курсове: за начинаущи и за напреднали, за граждани, за гимназисти, ученици отъ прогимназията и основното училище.

Таксата за граждани е 50 лв., за гимназисти 30 лв., за останалитѣ 15 лв. месечно.

Ще се преподаватъ по две лекции седмично.

Записванията въ Българска Търговска Банка и въ зданието на Полковникъ Щилияновъ, ул. „Михаилъ Колони“ № 4 — жгъла ул. „Гладстонъ“.



ЧАСОВНИЦИ

ръчни, джебни, за върху маса и стенни;

ЗЛАТНА И ДУБЛЕ БИЖУТЕРИЯ

ГОДЕЖНИ ХАЛКИ
отъ 200 до 300 лв.

Продажи и поправки

съ много намалени цени

На чиновницитѣ

3 месечно изплащане

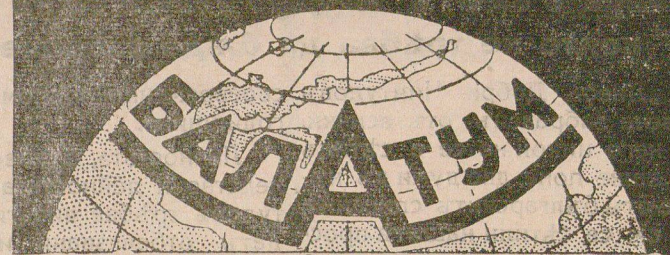
при **К. САХАКЯНЪ** — Магазинъ „БИЖУ“

:-: ЗА СЕЗОНА :-:

голѣмъ изборъ

мжжки шапки, попелинови ризи, копринени вратовръзки. Цени намалени.

при **АСЕНЪ КАЛЧЕВЪ**

ЦѢЛИЯТЪ СВѢТЪ
Е ПОКРИТЪ СЪ

най-здравата подова мушамъ.

НАСТИЛКИ И ПѢТЕКИ

голѣмъ изборъ — разни десени.

Пазете се отъ имитацията.

Представ. за Сливенъ: **П. КАМБУРОВЪ**

пакъ, да не искашъ да затворишъ съ единъ замахъ кръчмитѣ. Тѣ не трѣбва да пиятъ. Следователно — трѣбва да затворишъ кръчмитѣ. Ясно и просто. Искане се само методъ на действия и решителностъ. Тѣхъ тѣ искаха отъ мене: напратете референдумъ, затворете кръчмитѣ и толкова. А азъ не можехъ да измѣня на себе си и разчитахъ повече на осъзнаването и на свободната воля. Кой бѣше правъ?

Когато на другия денъ, въ утринната хладина, между плътнозеленитѣ ниви, кабриолетътъ подскачаше по неравниягъ разваленъ пѣтъ, а слънцето обливаше земята съ изобилни сребърни лъчи, азъ се обърнахъ и погледнахъ малката и кокетна черквичка на край село. Спомнихъ си думитѣ на свещеника, който взе думата при разискванията.

— Ето, драги селени, каквото ви разправямъ, не ми вѣрвате. Преди 15 години пушехъ и пиехъ. Неможехъ да

се отърва отъ кашлица, която ме болѣше, приличахъ на кука. Магнахъ пушенето, магнахъ пиенето, ето ме! Кашлицата ми мина, ямъ за двама.

Добродушното библейско лице се смѣеше назидателно срещу раздвижилата се маса отъ хора. Тя се раздвижи въ широка усмивка.

— Ехъ, мислѣхъ си азъ може би, не оправдахъ разноситѣ, които се направиха за превоза ни. Може би, не разрешихъ нито единъ стопански, общественъ или мораленъ въпросъ. Но съмъ доволенъ. Първо — защото бѣхъ въ връзка съ оня основенъ елементъ — народа — отъ който е изтъкана всѣка клетка отъ тѣлото ми и второ — защото чувствахъ, какъ голѣмиятъ му колективенъ мозъкъ започва да мисли, да разсъждава и какъ волята се напряга за да си изкове благополучие и по-добри дни.

Д-ръ Ст. Кадиевъ

Гражданството не ще предстане да пита

Съ уволнението на кмета г-нъ арх. Г. Козаровъ и пом. кмета Г. Кебеджиевъ, биде уволненъ „въ интереса на службата“ и градския архитектъ Д. Кавалджиевъ. Това уволнение стана чрезъ произведена отъ г. арх. Боянъ Стояновъ анкета, въ техническото отдѣление на общината.

Имаме сведения, че „анкетата“ е направена по не съвмѣстимъ начинъ, противенъ на правовия редъ и елементарнитѣ изисквания за търсене истината. Въпрѣки писмено депозиранитѣ протести отъ постоянното присѣствие и арх. Кавалджиевъ, анкетаторитѣ не сж уважили искането имъ: всички мотиви, въпроси и показания да бждатъ писмено подредени, изложени и подписани лично отъ разпитанитѣ лица, като при случаи на доводи, опущения или лансирани обвинения, се даде пълна възможность на всѣки да защити чрезъ показания, свидетели и документи, своето име и честъ. По този начинъ, особено на арх. Кавалджиевъ е неизвестно защо е уволненъ, кой го е обвинявалъ и въ какво и върху какви доказателства и доводи е мотивирано уволнението му.

Питаме, г-нъ анкетатора Боянъ Стояновъ, който толкова много държи за „възстановяване на истината“ — отъ кжде събра данни и доводи и по какъвъ начинъ за своята анкета? Поиска ли той, съ отворени очи и човѣшко сърдце, да види истината и прецени честната, съвестна и техническа издържана огромна работа, направена въ кратко време отъ колегата му Кавалджиевъ? Какъ можа арх. Б. Стояновъ, да постави градския ни архитектъ, по долу отъ себе си, отъ началника на техническото отдѣление инж. Трошановъ, който още съ нищо не е показалъ, че е полезенъ за службата, която заема, или отъ натрапения отново, провинилъ се многократно и скаранъ съ цѣлия градъ техникъ Иванъ Стефановъ? Направи ли всестранна анкета г-нъ Стояновъ, за да види порядкитѣ на техническото отдѣление до идването на арх. Кавалджиевъ?

Гражданството, като непосредственъ наблюдател и обективенъ преценител, не може да стои безучастно, когато съвестни, добри и работливи негови служители, за угода на чужди на интереситѣ на града

лица, бждатъ оскърбявани и пропѣждани,

Душевниятъ ударъ е толкова по-силенъ, като се има предъ видъ, че се възстановиха лица, срещу които се хвърлиха толкова много улики.

Въ името на съвестта, истината и правдата, тази

и неубеждаваща никога „анкета“, трѣбва да бжде ре-вивирана и възпроизведена по начинъ, изискванъ отъ правовия редъ въ страната.

Въ интереса на службата! Питаме: за чия угода, въ името на кой интересъ?

Пжтувайки изъ България съ научна целъ, се отби за малко въ града ни почво-веда—господинъ Никола Пушкарровъ, който съ такъвъ ентузиазъмъ и идеализъмъ ръководеше проучванията на подпочвенитѣ води. Въ разговоръ съ единъ отъ редакторитѣ на „Изтокъ“, господинъ Пушкарровъ е изказалъ голѣмото си огорчение отъ спирането на работитѣ отъ новата общинска управа, по отношение изоставянето на проучвателния кладенецъ. Той не може да си обясни лекомислието проявено

съ даване нареждане да спре работата, при положение, че сжщия, при осветяването, съ високъ гласъ прогласи, „че начинанието е отъ крупно стопанско значение за обеднялия ни градъ, и че той съ още по-голѣмъ ентузиазъмъ ще продължи проучванията и пр“. Очуванието му е удвоено и отъ обстоятелството, че при разговоритѣ, които е ималъ съ г. кмета, последния не отрича значението на това мѣроприятие и е давалъ обещания, че ще продължи започнатитѣ работи, но фактитѣ говорятъ съвършено обратното. Кладенецътъ е изоставенъ. Всичко е запустяло, навяващо тжга въ душитѣ на гражданитѣ при положение, че могатъ да се намѣрятъ хора, които да не сжжпятъ стопанскитѣ интереси на града, въпрѣки, че съ нетърпение се очаква единъ възходъ за поминъка на града, по това добре започнато стопанско начинание съобразно новитѣ изисквания на времето.

Господинъ Пушкарровъ изказа радостта си, че е констатиралъ намаление на водното ниво само съ тридесетъ сантиметра. Той се е надѣвалъ презъ тия месеци да има спадане 50—80 см. Този е още единъ радостенъ фактъ, че откритата вода ще бжде съ единъ постояненъ дебитъ и ще обслужва нуждающитѣ се стопани въ дни, когато е най-необходима за посаденията имъ. Той си замина съ твърдата вѣра, че сливенци, които сж имали нещастieto да преживѣятъ много потешки дни на поражение, ще извоюватъ по единъ или другъ начинъ, по друго състояние на нѣщата, за да се продължи съ още по-голѣма енергия започнатото творческо дѣло за възстановяването въ всѣко отношение поминъцитѣ на града, съ толкова отъ традиции миналото.

Една равностѣтка

Новото постоянно присѣствие на общината, начело съ кмета Юрданъ Поповъ, следъ като направи всичко, за да изостави и парализира мѣроприятията на своитѣ предшественици, вече трети месецъ се лута

за да върне работитѣ на общината тамъ, гдето никога не трѣбва да се връщатъ.

Въпрѣки тържествено прокламираната декларация, г-нъ Юрданъ Поповъ, изостави

оросяването на Краставо поле. Надеждата на хиляди сливенски граждани, чакащи спасение отъ новия поминъкъ — биде покрусена.

Проученото всестранно, удобно и съ осигурени срѣдства за целта, преустройване сградата на басейнитѣ при Минералнитѣ бани, биде изоставено. Удобреното преустройство на парка на банитѣ, реализиране напояването на на сжщия, чрезъ помпена инсталация отъ р. Тунджа, не се прилага и се изостави. Банскитѣ басейни и паркъ, тгнать въ мръсотия и прахъ. По неформената и неоросена околна

мѣстность.

Наложителното и неотложно реализиране постройката на нова кланица, се изостави. Мръсотията, нехигиеничността и пагубната загуба на приходи за общината, не

Въ сжщото време, отъ оригиналностъ и „инатъ“, се действа, да се строятъ хали на държавно мѣсто, съ цената на проваляне постройката на пощенска палата въ града ни и прахосване на всички срѣдства, предназначени за постройка, преди всичко на кланица. *За да се унищожи идеалното за хали общинско мѣсто въ пазарището, измисли се*

построяването върху него на никому ненуженъ салашъ, който, не отговаря на жизненитѣ интереси на общината. иснафитъ и другитѣ граждани.

Построяване на пожарна команда, парково оросяване и подреджване гробищата, оръсване градската градина, уформяване площада предъ гарата,

реализиране първия етапъ отъ корегирание рѣкитѣ Асеновска и Ново-селска, направа зида подъ новия мостъ и уформяване булеварда задъ общинскитѣ имоти въ пазарището, продължаване работитѣ по бул. Балкански, довършване попълването и уформяване чертитѣ на града по градскиятъ планъ, продължаване проучване ревизията на сжщия, направа новъ градоустройственъ правилникъ, добра и стегната организация на трудовата повинностъ и пр., всички тѣзи започнати, подготвени и набѣлзани за реализиране мѣроприятията, се изоставиха. Приятното бездействие и безотговорностъ, не трѣбва да се допускатъ.

Въ сжщото време, новото постоянно присѣствие, невъзмутимо се стреми, за да тргнатъ работитѣ въ общината по „старому“.

Г-нъ Юрданъ Поповъ, не пожела да последва личниятъ добъръ примѣръ на предшественика си — да заработи и той безвъзмездно — безплатно за родния си градъ. Пом. кметоветѣ не намалиха заплатитѣ си. Чувството на справедливостъ, бързо биде потгпкано,

системата на

назначиха се

по известни съображения — гимназисти, за да се избави постоянното присѣствие на общината отъ неудобното положение да намалъ заплатитѣ си за издържката на необходимитѣ стажанти; за машинописецъ се назначи неиздържаниятъ и скѣсанъ на конкурса, близъкъ сродникъ на Мечковъ,

за мотористъ при Слив. Минерални бани, се назначи Хр. Гиговъ,

при наличността на домакинъ, касиеръ и градинарь съ гаранции, — при банитѣ се създаде „синекурна“ длжностъ контролоръ(?), на която длжността Юр. Поповъ назначи уволнения дисциплинарно основенъ учителъ, единъ отъ редакторитѣ на в. Правда и близъкъ нему — Борисъ Воденичаровъ.

Въ сжщото време г-нъ Юр. Поповъ протака работитѣ и не иска да ревизира порядкитѣ въ детската колония на Чуката, гдѣто сж засегнати

Воденичаровъ, Антоновъ и Джоро Топаловъ; не изгонва отъ

наз-общинско мѣсто въ Асеновското дефиле, близкия си приятел Мечковъ и пр., като по този начинъ се възкресява една осждена система, която доведе България въ едно безсходно положение.

По разширяващата се улица „Царъ Освободителъ“, постоянното присѣствие допустна нанизъ отъ нарушения на градския благоустройственъ правилникъ и общитѣ благоустройствени закони. На много други мѣста въ града, старата система на благоустройствени нарушения, почва да възкрѣсва.

Сливенъ спгнатъ отново въ своя подемя, творческа работа за спасението му и неговото отново издигане, преживява тежки дни. Черна страница се записва въ неговата най-нова история.

Дано всичко това не бжде за дълго. Търпеливиятъ, добъръ и работливъ сливненецъ има правото да вѣрва, въ всичко това скоро ще мине, работата за стопанското, благоустройствено и културно издигане на родния градъ,

ще бжде подета съ нови и по-голѣми усилия и ентузиазъмъ

Съобщавамъ на многобройнитѣ си клиенти

че открихъ наново и комфортно обзаведохъ

ЛОКАЛЪ-РЕСТОРАНТЪ »ЦЕНТРАЛЪ« срещу Областния Съдъ

Винаги разнообразно меню съ прѣсни, вкусни питат. ястия и закуски

Превъзходни на вкусъ отлични бѣли и черни вина

Всѣка сутринъ шкембе чорба.

Съ почитание: Дим. П. Зоевъ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 6107

Самуиловското селско общинско управление, Сливенска околия, известява, че на 31-я день следъ публикуване настоящето въ мѣстния вестникъ „Изтокъ“, въ канцеларията на км. намѣстничество въ с. Рѣчица, отъ 14 до 18 часа, ще произведе следнитѣ публични търгове съ явно наддаване:

1. За даване подъ наемъ, за две години, училищната крѣчма въ с. Рѣчица.
2. За даване подъ наемъ, за две години, училищния дансингъ край р. Тунджа.
3. За даване подъ наемъ, за две години, училищната керамидарница край шосето.
4. За даване подъ наемъ, за две години, училищни ниви 40 декара въ мѣстн. „Подъ шосето“.
5. За даване подъ наемъ за две години общинската зеленчукова градина 50 декара въ мѣстността „Градинитѣ“.
6. За даване подъ наемъ, ограждане и преобрѣщане въ люцернова ливада частъ 20 декара отъ скотовѣдната мера въ мѣстността „Горната ада“.

Първонечалнитѣ оценки ще се опредѣлятъ въ деня на търга отъ тържната комисия,

Залогъ за правоучастие въ търга е 10 на сто.

Постановленията на закона за Б. О. П. сж задължителни за конкурентитѣ.

Търговетѣ ще се произведатъ съгласно поемнитѣ условия, които могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ часъ въ км. намѣстничество.

с. Самуилово, 21 септември 1936 год.

Кметъ: Н. Дачевъ

Секр.-Бирникъ: П. Николовъ

ИЗТОКЪ

ХРОНИКА

Фатални срокове

Излиза всяка сряда

Ржкописи не се връщат

ОБЯВИ: официални по 2 лв. кв. см.
сдебни — по 1 лв. на дума
търговски и др. — по спораз.

ГОДИШЕН АБОНАМЕНТЪТ 60 лв.

АДРЕСЪ: в. „Изтокъ“ — Сливенъ

ПИСМО ОТЪ СОФИЯ

КУЛТУРНИТЪ ТЪРЖЕСТВА

(отъ нашитѣ специални пратеници)

Ние — хората на провинцията — съ голѣмо въодушевление посрещнахме новината за всебългарскитѣ културни тържества. И нека веднага да признаемъ, че пишемъ тия редове не съ същото въодушевление, макаръ, че бѣхме предметъ на голѣмо внимание, което ни задължава.

Инициативата на д-во „Българско родно изкуство“ е повече отъ похвална. И навременна. Усилията на г. проф. Ал. Балабановъ и неговитѣ сътрудници заслужаватъ нашитѣ адмирации. Но за всички стана ясно, че културни тържества отъ замисления мащабъ, не сж по силитѣ на едно д-во и че само държавната власт, чрезъ М-вото на просвѣтата, би могла да изнесе едни действително грандиозни, по замисль и изпъление, културни тържества за каквито купнѣе не само душата на провинциалиста, но и на всѣки българинъ.

Въ вторникъ, — 22 т. м., 6 1/2 ч. — въ Военния клубъ бѣше уредена първата вечер на българскитѣ композитори, открита отъ хора „Гусли“. Въ сказката си „Бълг. музика“ професорътъ отъ музикалната академия г-нь Ст. Брашовановъ даде интересни характеристични очерки върху индивидуалното творчество на нашитѣ компонисти. Вземаха участие самитѣ компонисти, като акомпаниатори и изпълнители. Прокарани подъ знака на модернизма, творитѣ въ голѣмата си частъ минаха като нѣщо странно и непонятно. Тѣ даваха блѣстяща атеатация на авторитѣ си за съвременност и теоретично майсторство, но не затрогваха, нито завладяваха. Известно изключение направи сонатата за цигулка на Вес. Стояновъ, особено въ първитѣ две части. Незнаемъ дали това до голѣма степен не се дължеше на отличната солистка Недѣлка Симеонова, но много данни сочеха на богатото чувство и техническа сръчност на автора. Недѣлка Симеонова остави неизрими впечатления и внесе въ душигѣ на слушателитѣ истински музик. чаръ. Младиятъ Люб. Пипковъ показа въ музик. си импресии богата инвенция. Братята Владигерови си оставатъ истинската наша муз. гордостъ. Сюитата на Панчо

Владигеровъ върху народни мотиви — е едно епохално, характерно за родното ни изкуство творение. Въ него авторътъ разкрива не само личното си вдъхновено отношение къмъ народната пѣсенъ, но и голѣмата си творческа интуиция, разкошна фантазия, съвършенна постановка, ловка хармонична игра и рѣдко дарование, за да не кажемъ нѣщо повече. Въ сжщото време той е и незамѣнимъ вдъхновенъ и сериозенъ изпълнител, които идеално е сполелъ въ себе си академикъ, съ творца и артиста.

Интересна, съ много топлина и настроение бѣше българската „битова вечер“ изнесена въ срѣда 23 т. м. Преди да бжде музикално и танцово илюстрирана, г-нь проф. Мих. Арнаудовъ отбеляза кратко и все пакъ доста изчерпателно най-характерното на българския битъ. Следъ сказката при добре издържанъ оркестъръ въ съпроводъ, артиститѣ отъ Народната опера — г-ца Д. Герганова и г-нь Ив. Петровъ изпълниха нѣколко сжществени моменти изъ селска свадба — записани отъ г. Кавалджиевъ. Тукъ наистина пролича рѣдкото по разнобразие на чувства и мотиви музикално богатство, наслоено отъ вѣкове въ примитивната душа на народа. Трѣбва да се подчертае темпераментното изпълнение на г-жа Д. Герганова, която на мѣста силно напомняше покойната Хр. Морфова. Артистката отъ Нар. театъръ — г-жа Марта Попова — завладя публиката съ великолепената си рецитация на „Младожени“ отъ К. Христовъ и „Котката“ отъ Чудомиръ. Седѣнката, която изнесе танцовата група на г-ца Руска Колева сценически не ни задоволи. Дно бѣше работено малко ковче въ тази насока, щѣше още пр-релефно да изпълнатъ красивитѣ и кръшни народни хора.

Накрая, ние сливенци бѣхме особено поласкани отъ думитѣ на г-нь проф. Арнаудовъ, който изтъгна, че истински духовни аристократи могатъ да се намѣрятъ само въ балканскитѣ ни селища и най-вече въ Котленско, Еленско и Сливенско.

Соня Вичева
Василь Димитровъ

Самуиловско селско общин. управление — Сливенско

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 6087

Обявява се на интересующитѣ, че на 31-я день отъ еднократното публикуване настоящето въ „Държавенъ вестникъ“, въ канцеларията на Самуиловското общинско управление, Сливенска околия ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция, за направа на сградата за училище въ с. Рѣчица.

Стойността на предприятието е 285,000 лева.

Залогъ за правоучастие въ търга 5 на сто въ банково удостоверение.

Документитѣ и предложенията се приематъ отъ 9 до 12 часа преди обѣдъ. Постановленията на закона за Б. О. П. сж задължителни.

Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день въ канцеларията на общината.

с. Самуилово, 31 септември 1936 год.

Зам. Кметъ: П. Николовъ

Секр.-Бирникъ: Н. Маркова

Рекламирайте въ „Изтокъ“
най-разпространения сливенски в-къ

Презъ изтеклата седмица наши приятели сж проявили похвални усилия и сж записали 70 нови абонати за „Изтокъ“. Редакцията изказва своята гореща благодарностъ.

Адвокатътъ Петъръ Димитровъ премѣсти писалището си въ зданието на Ил. Кунковъ — II етажъ — надъ ресторантъ централъ. Входъ отъ къмъ Главната улица.

Областниятъ директоръ г. Рашковъ е билъ по обиколка изъ Елховка, Ямболска и Сливенска околии, придруженъ отъ г. областниятъ инспекторъ по обществено подпомагане, а въ нашата околия — отъ г. окол. управителъ. Г-нь директорътъ е останалъ доволенъ отъ направеното въ селскитѣ общини до сега.

Сливенскиятъ Епархийски Духовенъ Сждъ на 29 тогѣ 8 ч. пр. обѣдъ, открива сдебнитѣ си заседания съ обичайния водосветъ и молебенъ.

Къмъ сградата на девическата гимназия въ града се пристрояватъ две нови учебни стаи. Къмъ зданието на трапезарията при сжщата гимназия се прави сцена. Дветѣ пристройки сж започнати и за зимата ще бждатъ готови.

Очакваниятъ съ месеци валикъ за валиране новитѣ написи въ пазарището най-после е отпуснатъ. Отъ нѣколко дни последниятъ работи.

Досегашнитѣ прѣснати безразборно изъ пазарището временни бараки и сергии, трѣбва да се дигнатъ отъ мѣстата имъ и премѣстятъ на подходящи такива въ покрайнинитѣ на сжщото, гдето нѣма да пречатъ на движението и доброто му устройване.

По случай Деньтъ на Отца Паисия, днесъ — сжбота — предъ ученицитѣ въ гимназиитѣ и основнитѣ училища ще се държатъ беседи за дѣлото му.

Въ недѣля — въ салона на читалище „Зора“ — ще има Паисиево литературно-музикално утро.

Следующиятъ брой ще бжде посветенъ на професионалното образование въ България и ще се отпечати въ София.

Гроздовата реколта тая година е слаба.

„Опровержение“

Въ единъ отъ броеветѣ на в-къ „Правда“, г. Маринъ Мечковъ се сили да „разясни“ на сливенското гражданство, че е купилъ на публиченъ търгъ мѣстото за варницата си въ Асеновското дефиле. Истината е, че на два пжти се обхожда спорното мѣсто и че Мечковъ първоначално предявяваше права на собственостъ върху 500 (петстотинъ) декара общинско мѣсто при посоченитѣ отъ него граници. Като не успѣ да убеди никого, задоволи се само съ 10 декара. Въпроса не се разреши окончателно и при второто обхождане участваше като повѣреникъ на Мечковъ и г. Юрданъ Поповъ. Оставаше да се провѣрятъ Държавния вестникъ и картата извършена при опредѣляне общинския объектъ на горското стопанство, съгласно закона за горитѣ. Отъ провѣрката се указа, че Мечковъ не е обжалвалъ протокола на комисията по закона за горитѣ, отъ което е последвало и неотбелзването на мѣстото въ изработената за случая карта въ общината. Никой не е давалъ заповѣдъ на асист. инж. Станчевъ за нанасяне въ картата.

Това ако е сторено, е своеволие. Тия въпроси съ нервничане не се разрешаватъ. г. Кмета му знае реда. Частъ по-скоро трѣбва да се установи, коя отъ дветѣ страни има право. Преписката и Държавния вестникъ сж въ ржцетъ му.

Сливенскитѣ граждани, които не сж отбили трудовата си повинностъ за годинитѣ: 1921 — 1931, 1932, 1933, 1934 и 1935, могатъ да сторятъ това безъ глоба, като я заплатятъ или изработятъ по следнитѣ размѣри:

За 1921 — 1931 год.	откупъ	500 лв.	или	10 дни работа
1932 година	300	”	”	10 ”
1933 ”	300	”	”	10 ”
1934 ”	300	”	”	10 ”
1935 ”	300	”	”	10 ”

Ако до горната, означена въ повиквателната заповѣдъ на всѣки тегобаръ — нѣкои останали неотчетени съ трудовата си повинностъ (не сж я отбили), сжщата минава автоматически въ глоба съ 50% увеличение и ще се събира само въ пари, както следва:

За 1921—1931 год.	— 750 лв.
1932 год.	— 450 ”
1933 ”	— 450 ”
1934 ”	— 450 ”
1935 ”	— 450 ”

Сумитѣ ще се събиратъ екзекутивно по закона за събиране прѣжитѣ данѣци съгласно чл. 104 отъ правилника за прилагане временната трудова повинностъ.

Всички длъжници, получили облекчение по наредбата-законъ за облекчение длъжницитѣ и заздравяване на кредита, трѣбва най-късно до 7 октомври да изплатятъ лихвата (5%) за шестмесечието отъ 7. II. до 7. VIII. 1936 г. Сжщото се отнася и за тия, които не сж внесли лихвата за шестмесечието отъ 15. VIII. 1935 — 7. VIII. 1936 год.

Този срокъ е последенъ и нѣма да бжде продълженъ. Изплащането трѣбва да стане въ пари — не въ облигации. Който не знайтъ размѣра на облекчениитѣ си задължения, да провѣрятъ въ облекчителнитѣ комисии. Внасянето на лихвитѣ става чрезъ Б. З. К. Б., Б. Н. Б. или направо въ погасителната каса чрезъ пощенски записъ, по специалната с/ка на общината.

Това се отнася до длъжницитѣ, чието задължения минаватъ къмъ погасителната каса — съ или безъ процентно намаление.

Останалитѣ плащатъ направо на кредиторитѣ си или внасятъ къмъ изпълнителитѣ си дѣла.

Всички недобори по пжтна тегоба отъ 920—934 г. вкл. се заплащатъ до 31. X. 1936 год. срещу 150 лв., за първата година и за всѣка следваща по 50 лв., За 1935 г. се заплаща до 31. X. 1936 г. срещу 20 лв.; за 1936 г. — до края на годината съ 140 лв.

Неспазилитѣ сроковетѣ: за минали години ще заплатятъ 50% повече, а за 1936 г. — 200 лв.

Срока за ж. п. данъкъ за 1935 г. е 25. X. 1936 г. За минали години тоя данъкъ се събира съ 20% глоба, а само за 1935 год. съ 100% глоба.

Срока за събиране на еднократния доходъ отъ свободнитѣ професии за 1936 год. е 1. X. 1936 г. Недоборитѣ отъ минали години се заплащатъ въ двоенъ размѣръ.

Всички общински данѣци се изплащатъ доброволно безъ глоба на 25 февруарий, 25 юний и 25 октомври всѣка година.

Сливенския данѣченъ началникъ е издалъ заповѣдъ № 105 отъ 23 т. м., съ която подробно обяснява начина по който ще става тая година варенето на ракии отъ джибри и пд. Необходимо е всѣки заинтересованъ да я проучи добре, тъй като опоменатитѣ срокове сж фатални и неизпълнението на заповѣдта води налагането на глоби.

Благодарностъ

Съпругътъ, синоветѣ и дъщерята на починалата

СЖБКА ЙОРД. БОЗУКОВА

изказватъ своята сърдечна благодарностъ за грижитѣ на г. г. лѣкаритѣ, които съ такова голѣмо усърдие искаха да й помогнатъ, на г. г. свещеницитѣ, които взеха участие въ опѣлото ѝ въ църквата „Св. Николай“, на председателя г. Ив. Геновъ и членоветѣ на Запасното Подофицерско Дружество „х. Димитъръ“ за издаденитѣ некролози и изказанитѣ съболезнования устно и писмено, на г. Христо Тодоровъ отъ сжщото дружество за хубавата съчувствена и назидателна речъ въ църквата и на всички ония, които устно, писмено и телеграфически изказаха своитѣ съболезнования и ни подкрепиха въ тежитѣ часове на дълбока скръбъ, а сжщо и на всички, които съпроводиха останкитѣ на милата ни покойница до вѣчното ѝ жилище.

В Ж Г Л И Щ А

отъ мина „х. Димитъръ“

Поржчки при единствения представител — Пеню Кжсевъ или Хараламбо Георгиевъ срещу хотелъ „Зора“.